

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Het moet de liefde zijn

Ken je dat, van die dromen die maar van geen wijken willen weten? Ik heb er drie. Ze trakteren me bij herhaling op levensechte scènes, die me ofwel badend in het zweet, ofwel vochtig van oog tot oog naar de wakkere wereld jagen. Niet omdat ze zo griezelig zijn, maar omdat ze zo snijden.

In een eerste droom zie ik heelder films waarin mijn vader en ik ons verzoenen, waarin mildheid hoogtij viert. In een tweede droom ben ik nooit genoeg. Wil ik roepen: 'Papa, kijk dan!', maar er is slechts mist, nevel die elk uitzicht versmacht. Een derde droom – al even hardnekkig – heeft niets vandoen met bloedbanden. In dié nachtelijke waan is er slecht één hoofdrolspeelster. Een vrouw, uiteraard. Wier naam rijmt op tien. Op een zucht van 50, terugblikkend op leven en liefde, kan ik met enige zekerheid stellen dat ze de geschiedenisboeken in mag als mijn grootste coup de foudre ooit. Hoop en al 19 jaar oud was ik. (Misschien moet je dat wel zijn voor grote coup de foudres: 19 of daaromtrent.) Een groentje. En zij ... ach ... zij was alles. Het hele universum. En meer.

Het was mijn kortste romance ooit. Drie volle weken was zij mijn lief. In die drie weken zag ik haar evenveel keer, maar ik was compleet verloren. Mijn benen wankel, mijn angst om haar te verliezen onmeetbaar. Waarop ik haar – uiteraard, want zo ging het en zo zal het altijd gaan – verloor. Wij waren

heel veel. Afijn, ik was heel veel. Heel veel te pril, heel veel te aanklampend, heel veel te gezwich, heel veel te verliefd, heel veel te van alles en nog wat. Ik was vooral als van de bliksem geraakt.

Van de paar dromen die me altijd maar weer overvallen, zijn de visitaties van zij-die-rijmt-op-tien bij voorsprong de meest pakkende. Omdat die visioenen me voorhouden dat ware liefde alsnog zegeviert, vele obstakels ten spijt. En o, de gelukzaligheid die zich dan in mijn lijf nestelt. Net zolang tot de wekker gaat en ik vervuld van ongeloof moet vaststellen dat niet de droom de werkelijkheid is, maar het schelle alarm, en de tocht die door het open raam giert, en de krop in mijn keel, en hernieuwd liefdesverdriet. En je vraagt je af: hoe kan dat dan? Hoe kunnen hoop en al drie weken zoveel impact hebben? In het diepst van je merg huizen? En hoe erg is het dat je alle liefdes die nog volgen, afmeet aan de jeugdige waanzin van weleer? Wie eerlijk is, knikt nu instemmend. Wie eerlijk is, weet: ja, zo gaat dat. Bijna elk van ons draagt in zijn aderen zo'n bonzende verloren liefde mee. Ook vandaag nog zou mijn hart overslaan, zou mijn mond droog worden, wanneer zij mijn pad onverhoeds kruist. Het moet de liefde zijn die dat doet. Het moet de liefde zijn, die we niet begrijpen. Het moet de liefde zijn, die we willen grijpen, maar die ons steeds weer ontglipt. Als een kus in het ijle. ■